

Martin Scherstra

Roman

Adempauze

Op adem komen
was nog nooit
zo'n uitdaging

ADEMPAUZE

Martin Scherstra

Adempauze

Uitgeverij Zomer & Keuning

Eerder verschenen van Martin Scherstra bij Uitgeverij
Zomer & Keuning:

Houvast

Terug naar Terschelling

Gedreven

Ontembaar als de zee

Schuilplaats voor geluk

ISBN 9789401907187

ISBN e-book 9789401907194

NUR 344

© 2016 Uitgeverij Zomer & Keuning

Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

Auteursfoto Marcel Rob

www.romanserie.nl

www.martinscherstra.nl

Alle rechten voorbehouden

Allesbehalve extatisch

Als je aan bekenden van mij zou vragen: wat leest Sterre het liefst?, zouden ze zeggen: als het maar letters heeft! Ja, ik ben zo iemand die zelfs onder de douche niet kan stoppen met lezen. En de etiketten van shampooflessen zijn niet bijster interessant, maar zelfs daar beleef ik meer plezier aan dan ik heb gehad aan *Moord in extase* van debutant Erik Karst.

Wat een *thriller* zou moeten zijn, was voor mij een *sleeper*. Karst schrijft zo langdradig dat je er bijna bij in slaap valt. Eén zin beslaat gerust een halve pagina, soms zelfs zonder komma's. Dat zou allemaal nog tot daaraan toe zijn als er vaart in het verhaal zat. Helaas is ook daarvan weinig sprake. Karakteruitdieping is kennelijk Karsts *middle name*. Begrijp me niet verkeerd, ik ben een voorstander van wat meer dan alleen moord en doodslag, maar alles graag met mate. Ik hoef niet te weten hoe de jeugd van de moeder van de schoonmaakster eruitzag, om maar wat te noemen.

Het is jammer, want Erik Karst kan wél schrijven. Er zitten mooie zinnen tussen, alleen moet je wel erg diep schatgraven om ze in *Moord in extase* te vinden. Nee, mocht je een goed boek willen kopen voor de aankomende feestdagen – voor jezelf of voor een ander – dan zou ik dit thrillerdebuut beslist overslaan.

16 reacties | reageer | deel

‘Ik heb net je blog gelezen...’

‘Hmhm.’ Sterre Kruidhof balanceerde de telefoon tussen schouder en hoofd, terwijl ze door het boek bladerde dat ze zojuist compleet had afgebrand op haar boekenblog. Geheel terecht, want het lezen ervan was bepaald geen feest geweest.

‘Sterre, luister je eigenlijk wel?’ Lilian klonk geagiteerd, maar ach, Lilian was altijd nogal snel opgewonden.

‘Natuurlijk. Je zei dat je mijn blog had gelezen, ja...’

‘*Moord in extase*. Je laat werkelijk geen spaan heel van dat boek.’

‘Ik vond het gewoon niet goed,’ zei Sterre. ‘Als je mijn blog hebt gevolgd, dan weet je dat ik wekenlang naar dit boek heb uitgekeken. Pff, wat een sof. Ik heb me er letterlijk en figuurlijk doorheen moeten worstelen, en nu ik het uit heb, hebben mijn volgers ook recht op mijn mening.’

‘Mja, die steek je dan ook niet bepaald onder stoelen of banken.’

Sterre legde het boek op haar bureau. ‘Ik ben gewoon eerlijk, Lilian. Ik vind eigenlijk nog dat ik te lief ben geweest.’

Aan de andere kant van de lijn schoot Lilian in de lach. ‘O, dat vind je toch wel? Ik ben bang dat Erik Karst en zijn uitgever het niet met je eens zullen zijn.’

‘Dat is dan jammer voor ze. Ik kan er niet meer van maken dan het is.’

Lilian en Sterre werkten allebei voor een van de grootste Nederlandse vrouwensites; Lilian als hoofdredacteur en Sterre als freelancer. De twee kenden elkaar al vanaf de lagere school en waren altijd vriendinnen gebleven. Toen Sterre na haar studie een baan zocht, had Lilian, die inmiddels haar plekje had gevonden op de redactie, een goed woordje gedaan bij haar toenmalige baas. Hoewel Sterre weinig ervaring had, mocht ze drie proefstukjes aanleveren. Die bevielen goed en sindsdien hoorde ze bij het vaste bloggersteam. Daar kon ze niet van leven, dus Sterre schreef ook voor verschillende tijdschriften en andere websites. Alles bij elkaar ver-

diende ze genoeg om haar maandelijks kosten te dekken en ook nog wat leuke dingen te doen. De verscheidenheid van opdrachten maakte haar werk bovendien interessant en uitdagend.

Getuige de reacties werden haar boekreviews goed bekeken. Niet dat ze er nu zo'n kennis van had, maar ze reageerde gewoon vanuit haar hart. Hoe zij het boek vond, wat er volgens haar beter kon. Met veel plezier was ze aan *Moord in extase* begonnen, een boek dat door de landelijke pers met veel enthousiasme was ontvangen en lovende kritieken kreeg. Dagenlang had ze haar volgers in spanning gehouden, en nu had ze haar beoordeling eindelijk aan haar blog toegevoegd.

'Geloof het of niet,' zei Lilian, 'Erik Karst is bij veel mensen populair.'

'Ja, ongelooflijk.' Sterre liet haar blik over de voorkant van het boek glijden. Er was weinig aan de verbeelding van de lezer overgelaten. Een gehandschoende hand die een met bloed bevlekt mes vasthield. *MOORD IN EXTASE* stond er in schreeuwerige, gele letters boven. De naam van de auteur was in hetzelfde opzichtige lettertype gedrukt. *ERIK KARST*.

Was ze misschien te streng geweest in haar oordeel? Ook al omdat Lilian dat scheen te vinden.

'De pers is lyrisch over zijn werk,' merkte Lilian op. 'Ze zien in hem een mannelijke Agatha Christie.'

Sterre begreep de ophef niet. De titel suggereerde een spannend en pakkend verhaal vol onverwachte plotwendingen, en de juichende kreten op de achterflap logen er niet om. Dat was ook de reden dat Sterre een recensie-exemplaar had aangevraagd. Iedereen was zo enthousiast over deze nieuwe Nederlands detectiveschrijver dat ze het zich zo'n beetje aan haar stand verplicht voelde om het te gaan lezen.

Sterre draaide het boek om. Achterop stond, naast de flaptekst en de sterrenregen, een foto van de auteur. Ze moest toegeven dat Erik er niet onknop uitzag. Hij keek stoer en zelfverzekerd in de camera, iemand die wist wat hij deed. Als model maakte hij beslist geen slechte indruk. Donkerblond, golvend haar, diepblauwe ogen en een donkere stoppelbaard.

Hoewel het verhaal best goed in elkaar stak, had Sterre vanaf het eerste hoofdstuk al geweten wie de dader was. Bovendien bleef Karst – als dat tenminste zijn echte naam was – in herhalingen vervallen; zijn beschrijvingen van de personages waren zo uitgebreid dat ze de draad al snel volledig was kwijtgeraakt. Zij vond het absoluut geen goed boek. Maar ja, dat was haar mening. Wat andere mensen ervan vonden, moesten ze zelf weten.

‘Ik blijf erbij dat het bagger is, Lilian,’ besloot ze het onderwerp. ‘Maar ik ben blij dat je mijn stukje hebt gelezen.’

‘Graag gedaan. Maar daar bel ik je niet voor.’

‘O?’ Sterre stond op en liep naar het raam, waarachter de besneeuwde straten van Amsterdam zich uitstrekten zover het oog reikte. De Westertoren had net twaalf uur geslagen, de lucht was grijs van kleur en uit het grauwe wolkendek dwarrelden kleine sneeuwvlokjes omlaag. Beneden haar, in de feestelijk versierde straten, was het gezellig druk. De meeste mensen deden inkopen voor de naderende feestdagen en op de Prinsengracht werd geschaatst. Uit de luidsprekers, die hoog aan de lantaarnpalen boven de straten waren opgehangen, klonk vrolijke kerstmuziek. ‘Waaraan heb ik dit telefoontje dan te danken?’

Lilian aarzelde even voordat ze antwoordde. ‘Ach, ik vroeg me af hoe het met je was. Ik bedoel, ik neem aan dat jij je de feestdagen toch heel anders had voorgesteld...’

Sterre hield even haar adem in en voelde haar hart pijnlijk samentrekken. Dat was nog eens een understatement! Natuurlijk had ze zich de feestdagen anders voorgesteld. Als alles was gegaan zoals de bedoeling was, zat ze nu samen met Martijn in Australië in het schattige hotelletje aan de kust dat ze in de reisbrochure hadden uitgekozen. Ze hadden bedacht dat ze in de kerstvakantie hun huwelijksreis konden doen. Hoewel ze eind oktober zouden trouwen, leek het Martijn aantrekkelijk om eens de feestdagen in Nederland te kunnen skippen. Sterre had daar wel oren naar gehad.

Maar ja, alles was anders gegaan. Totaal onverwacht was haar verloofde niet bij hun huwelijk komen opdagen. Sterre

was intens verdrietig geweest, maar voelde zich ook verderd door de man aan wie ze haar hart had verloren. Een fout, had ze zichzelf plechtig beloofd, die ze niet nog eens zou maken.

‘Maak je over mij maar geen zorgen, Lilian,’ zei ze met een brok in haar keel. Ze slikte. ‘Het komt wel weer goed met me.’ Waarom schoot ze nog iedere keer vol als ze aan Martijn dacht, of als iemand zijn naam noemde? Ze was echt niet de eerste vrouw die door haar verloofde was verlaten, en ze zou ook zeker niet de laatste zijn.

‘Het spijt me,’ verontschuldigde Lilian zich snel. ‘Zo was het niet bedoeld. Ik...’

Sterre keek naar de kerstboom die in een hoek van haar appartement op een bijzettafeltje stond. De week na Sinterklaas had ze hem opgetuigd in de hoop dat het haar wat zou opvrolijken. In andere jaren kon ze zich altijd zo verheugen op de kerstdagen en het nieuwe jaar. Het vooruitzicht om deze door te brengen met de man van haar dromen had haar altijd een gevoel van warmte en geborgenheid gegeven. Maar dit jaar kon ze het niet opbrengen om vrolijk te zijn. Meer dan een jaar hadden ze in dit appartement samengewoond, hadden zijn spullen een vaste plek gehad in haar kasten en in de badkamer. Na zijn vertrek had hij niet eens de moeite genomen om zijn spullen op te komen halen. De waardevolle dingen had hij meteen meegenomen en de rest moest zij maar uitzoeken, blijkbaar. Uiteindelijk had Sterre samen met Lilian zijn spullen in dozen verzameld en afgeleverd bij het Leger des Heils.

‘Ik ga naar Heerenveen,’ zei Sterre. ‘Op familiebezoek.’ Dat was niet haar eigen keuze. Het liefst was ze met een stel vriendinnen op reis gegaan, de huwelijksreis maken die toch al was geboekt en betaald, maar haar moeder had haar dat afgeraden. ‘Je hebt een annuleringsverzekering, dus het geld voor de reis krijg je terug,’ had ze gezegd. ‘En wat moet je alleen thuis doen? De hele dag achter je laptop hangen, zeker? Zielige stukjes schrijven voor die site? Kom bij ons logeren. Wij monteren je wel weer op. Voor je het weet ben je weer de oude.’

‘Goed idee,’ zei Lilian. ‘Ik dacht ook al: misschien kun je wel een adempauze gebruiken. Even weg uit Amsterdam en zo.’

Buiten begon de wereld steeds meer op een kerstkaart van Anton Pieck te lijken, en hoewel ze haar best deed om er niet aan toe te geven, werd Sterre toch overvallen door een zwaar gevoel van melancholie. ‘Ja, vast. Mijn ouders hebben me uitgenodigd om de feestdagen bij hen door te brengen.’

‘Dat klinkt gezellig...’

Gezellig? Dat was nu niet bepaald het eerste woord dat haar inviel als Sterre aan haar ouders dacht. ‘Chaotisch’ was passender, of ‘hectisch’ en ‘druk’. Mam en pap waren lieverds, maar af en toe kon ze de neiging om hen achter het behang te plakken nauwelijks onderdrukken. Ze vroeg zich nog weleens af hoe het toch mogelijk was dat zij een dochter was van Diana en Steven Kruidhof. Een groter contrast bestond er niet. Sterre was nuchter en praktisch ingesteld, ze hield van luxe en werkte daar hard voor. Haar ouders daarentegen behoorden tot de wat zweverige types, de zogenoemde geitenwollensokkenbrigade. Mensen die een beetje wereldvreemd waren, er alternatieve ideeën op nahielden, alleen maar onbespoten groenten en onbehandeld vlees aten, als ze al vlees aten. Het stamde vast nog uit de tijd toen ze met hun VW-busje door Europa trokken, veronderstelde Sterre.

En dan was er nog Maan, haar jongere zusje. Maan had alles. Wat Sterre met sappelen en hard werken had weten te bereiken, had Maan – zo leek het althans – op een presenteerblaadje aangeboden gekregen. Maan had een leuke baan bij een uitzendbureau en woonde samen met haar echtgenoot Frank in Heerenveen, slechts een paar straten verwijderd van het huis van haar ouders.

‘Hoezo?’ vroeg Sterre, omdat ze begreep dat Lilian haar niet zomaar belde. ‘Had je iets anders in je hoofd?’

‘Eigenlijk wel, ja. Ik zou je om een gunst willen vragen...’

Sterre keek naar de tegenoverliggende gebouwen, waar achter de ramen licht brandde. Op straat floepten een voor een de straatlantaarns aan. Beneden maakte een sneeuwruui-

mer de straat vrij, zodat het verkeer geen hinder ondervond van de verse sneeuw. De bomen waren kaal en strekten hun bladloze, knoestige takken uit naar de grauwe hemel, waar met de minuut meer sneeuw uit viel. ‘En dat is?’

‘Ik zit een beetje met een probleem,’ begon Lilian. ‘En ik denk dat jij de oplossing kunt zijn.’

‘O?’ Lilian maakte het wel spannend.

‘Goed dan,’ verzuchtte de hoofdredactrice alsof ze eerst alle moed bij elkaar moest rapen om te vragen wat ze wilde. ‘Zou jij voor mij naar Schiermonnikoog willen gaan om vanaf daar de feestdagen te verslaan?’ Nu de eerste vraag was gesteld, volgde de rest als vanzelf. ‘Je plaatst iedere dag een stukje op de site. Of, als je meer inspiratie mocht krijgen, mag je ook vaker iets posten. Je ziet maar. Alle reserveringen zijn al gemaakt, je kunt er zo heen. Het is kort dag en je hebt al plannen, maar degene die het zou doen heeft op het allerlaatste moment afgezegd... Nogmaals, alles is geregeld en betaald. De overtocht, het verblijf op het eiland. Het enige wat jij hoeft te doen is ja zeggen, naar Lauwersoog rijden en op de boot stappen. Nou, lijkt het je iets?’

Sterre was even met stomheid geslagen. Zij, op een eiland? Ze was nog nooit op een eiland geweest. O, ze had er vaak naartoe gewild, maar er was altijd wel iets tussen gekomen waardoor het bij een gedachte was gebleven. En nu bood Lilian haar de kans om te gaan. Zomaar, ineens.

‘Zie het als een korte vakantie,’ probeerde Lilian haar over te halen. ‘Even weg van alle beslommingen, alles wat je herinnert aan... Nou ja, je weet wel.’

‘Hij heeft een naam, hoor,’ zei Sterre dapper. ‘Martijn.’

‘Hij dus, ja. Maar goed, je familie is ook belangrijk.’

Beetje bij beetje sijpelde de betekenis van de opdracht tot Sterre door, en ze moest toegeven dat het een verleidelijk aanbod was. Het leven op een eiland sprak tot de verbeelding. Romantische zonsondergangen, de woeste zee, prachtige vergezichten, idyllische huisjes en al wat een eiland nog meer zo speciaal maakte. Ze stelde zich voor dat het doorbrengen van de feestdagen op een eiland echt fantastisch moest zijn. In

ieder geval heel anders dan op het vasteland of in een stad.

‘Nogmaals, ik begrijp dat ik je hiermee overval,’ zei Lilian, die de ontstane stilte aanzag voor twijfel van Sterres kant, ‘maar dit lijkt me gewoon te leuk om er niets mee te doen.’

‘Dat is het zeker,’ beaamde Sterre. Het hele concept sprak haar enorm aan. Ja, ze ging het gewoon doen. Waarom niet? Bloggen vanaf Schiermonnikoog. Het had wel iets avontuurlijks, vond ze. Het was een nieuwe uitdaging en ze was nog nooit een uitdaging uit de weg gegaan. ‘En alles is al geregeld, zeg je?’

‘Ja. De boot, en ook het pension is geboekt.’

‘Wanneer vertrek ik?’

‘Morgenmiddag om halftwee vertrekt de boot vanuit de haven van Lauwersoog.’

‘Oké, en hoe heet het pension?’

‘Even kijken... Ik heb het ergens opgeschreven.’ Het bleef even stil aan de lijn. ‘Ja, hier heb ik het al. Zusters de Wit. Het is het enige pension op het eiland waar tijdens de feestdagen nog plaats was.’

‘Klinkt goed.’

‘Dus...’ klonk er voorzichtig een sprankje hoop door in de stem van de hoofdredactrice.

Sterre lachte nu voluit. ‘Ik ga naar Schiermonnikoog!’

Ze hoorde de opluchting in de stem van haar vriendin toen deze vroeg: ‘Weet je het echt zeker? Kom je hierdoor niet in de problemen met je ouders?’

Maar Sterre zag het helemaal zitten. Het was een uiterst aantrekkelijk vooruitzicht om naar het eiland te gaan in plaats van naar haar ouders. ‘Die gaan me echt niet missen, hoor. Het is bij pap en mam ieder jaar een zoete inval. Ze komen voor paps stampottenbuffet en mams zelfgemaakte eierpunch.’ Ze grinnikte even toen ze aan de feestdagen van vorig jaar terugdacht. Mam was toen flink uitgeschoten met de brandewijn en dat had de stemming, die toch al uitgelaten en over de top was geweest, tot nog grotere hoogten gebracht. Iets waar de burens absoluut niet blij mee waren geweest. ‘Je hebt gelijk, Lilian. Dit is te leuk om er niets mee te doen.’

Bovendien kan ik me... O, neem me niet kwalijk, ik krijg nog een telefoontje.' Ze keek even op de display om te kijken wie de andere persoon was die haar belde. Ze fronste toen ze zag dat het het nummer van haar ouders was. 'Mijn ouders,' zei ze tegen Lilian. 'Vind je het erg als ik je straks terugbel?'

'Nee, joh. Maar je weet het echt wel zeker, hè?'

'Natuurlijk. Ik ga naar Schiermonnikoog,' verzekerde Sterre haar. 'Ik spreek je later.' Ze schakelde over op de verbinding met haar ouders. 'Hallo, pap of mam,' meldde ze zich. 'Wat is er?'

'Wat zou er moeten zijn?' hoorde Sterre haar moeder verbaasd vragen. 'Ik bel om te vragen hoe laat we je ongeveer kunnen verwachten.'

Het had geen zin om het onvermijdelijke uit te stellen. 'Ja, dat is even het punt,' begon Sterre. 'Lilian belde net en...'

Aan de andere kant van de lijn hield haar moeder hoorbaar haar adem in. Uiteindelijk blies ze uit en zei: 'Ja, en?'

'Ze heeft me een opdracht gegeven, mam.'

Het bleef even stil.

'Juist, ja. Lieverd, je werkt het hele jaar al zo hard. Je kunt toch wel een paar dagen vrij nemen?'

'Het spijt me, mam. Ik zou het echt niet doen als het niet belangrijk was. Bovendien is Lilian een goede vriendin. Het is een persoonlijke gunst.'

'Kun je er niet met je baas over praten?' hoorde ze haar vader jolig op de achtergrond roepen. Ze stond blijkbaar op speaker. 'Dat lijkt me een echte slavendrijver!'

Ze glimlachte. 'Ik ben mijn eigen baas, pap. Ik had ook nee kunnen zeggen.'

'Och ja, dat is waar ook,' grapte Steven. Zijn stem klonk nu dichterbij. 'We keken er alleen zo naar uit om je weer eens te zien, schatje. We zien je veel te weinig.'

'Nu moet je haar geen schuldgevoel aanpraten, Steven,' berispte Diana haar man. 'Als Sterre zegt dat het belangrijk is, dan is dat zo. En Lilian belt haar echt niet zomaar. Pas je wel goed op jezelf, lieverd?'

'Ja, mam...' Even voelde Sterre zich schuldig. Het was

waar dat ze haar ouders al een paar weken niet had gezien, maar het was de laatste tijd nogal druk geweest. Ze had amper tijd voor zichzelf gehad. ‘Zodra ik kan, kom ik naar jullie toe, oké?’

‘Dat is goed, schatje,’ antwoordde haar vader, maar ze hoorde duidelijk de teleurstelling in zijn stem.

‘Maan en Frank komen toch wel?’ vroeg ze.

‘Ja, die verwacht ik tegen een uur of drie,’ zei Diana. ‘Nou, we zullen je niet langer ophouden, hoor. Dag, schat.’

‘Dag, mam. Dag, pap. En doe het voorzichtig aan met de eierpunch!’

Nadat Sterre de hoorn had neergelegd, dacht ze even na. Lilians opdracht gaf haar een excuus om de feestdagen dit jaar niet met haar ouders door te brengen. Kerst en oud en nieuw bij Diana en Steven Kruidhof betekende onvermijdelijk ook het weerzien met vrienden en familieleden. Dezelfde mensen die op haar huwelijksdag aanwezig waren. Om hen onder ogen te komen was iets waar ze nu even niet aan moest denken.

De reis naar Schiermonnikoog was voor haar meer dan alleen een vlucht. Na alle hectische gebeurtenissen van de afgelopen tijd was ze echt toe aan wat Lilian terecht een adempauze noemde.

Sterre sloot voor een kort ogenblik haar ogen. In de stilte van haar appartement dwaalden haar gedachten af naar twee maanden geleden, naar het moment waarop ze samen met haar vader door de chauffeur van de trouwauto bij het kerkje was afgezet. Familie en vrienden stonden hen op te wachten. Het had er allemaal zo feestelijk en blij uitgezien. Achteraf had ze het gefluister wel gehoord en de vragende blikken van de aanwezigen gezien, maar op dat moment was ze zo gelukkig, dat ze zich er niet echt bewust van was geweest. Martijn, haar grote liefde, de man die zij onvoorwaardelijk vertrouwde, wachtte op haar in de kerk. Maar dat had hij niet gedaan. Integendeel: hij was in geen velden of wegen te bekennen geweest.

Sterre deed haar ogen weer open. Martijn had haar ver-

trouwen op een afschuwelijke manier beschaamd. Niemand wist waar hij was of begreep waarom hij haar ten overstaan van alles en iedereen in de steek had gelaten.

Fragmenten van de akelige gebeurtenissen van die dag schoten door haar hoofd. ‘Martijn was vanmorgen bij me,’ hoorde ze de stem van haar schoonmoeder Tinie weer zeggen. ‘Ik weet niet hoe ik het moet brengen, maar... hij blaast het huwelijk af. Het lijkt erop dat hij dit al heeft voorbereid. O Sterre, ik vind het zo verschrikkelijk. Hij zei dat hij er een tijdje vandoor gaat. Zijn sleutel van je appartement ligt in een envelop op je mat, hij heeft ruimte nodig, hij...’ Ze barstte in snikken uit. Het arme mens was helemaal over haar toeren, omdat ze met de beste wil van de wereld niet kon begrijpen dat haar zoon tot zoiets wreeds in staat was. Tinie. Vanaf het eerste moment waarop Martijn haar aan zijn moeder had voorgesteld, was er een klik tussen Sterre en haar geweest. Je hoorde weleens van die verhalen over verschrikkelijke schoonmoeders die niets liever deden dan het bloed onder de nagels van de vrouw die het hart van hun zoon had gestolen vandaan te halen. Dat was nooit het geval geweest bij Tinie. Ze had Sterre zowel in haar leven als in haar hart verwelkomd. In de jaren die volgden was een hechte band tussen beiden ontstaan, als tussen twee vriendinnen.

Nadat Martijn uit hun leven was verdwenen – want ook met zijn eigen moeder had hij het contact verbroken – was die band alleen nog maar sterker geworden. ‘Heeft hij niet een bericht achtergelaten?’ hoorde Sterre zichzelf weer vragen op die afschuwelijke dag die de mooiste van haar leven had moeten worden.

Tinie had verdrietig het hoofd geschud. ‘Nee, lieve kind, het spijt me...’ Daarna was ze in tranen uitgebarsten.

Aangeslagen had Sterre de gasten bedankt voor hun aanwezigheid en iedereen gevraagd de meegebrachte cadeaus mee terug te nemen. Met een bovenmenselijke inspanning probeerde zij een steun te zijn voor Tinie, die het handelen van haar zoon niet kon begrijpen en dreigde in te storten. Haar eigen gevoelens van verdriet en teleurstelling, maar ook

van woede en onmacht, slikte ze weg, en ze stond iedereen dapper te woord. Haar optreden werd door iedereen geprezen en gerespecteerd, maar al waren er nog zo veel mensen om haar heen die van haar hielden en hun steun betuigden, Sterre had zich nog nooit zo alleen gevoeld als op dat moment.

Ze haalde lang en diep adem. Langzaam maar zeker verdwenen de verdrietige gedachten weer naar de achtergrond. De herinneringen aan het verleden waren nog vers en sleten langzaam. Maar, nam ze zich stellig voor, over niet al te lange tijd zouden ze niet meer zijn dan dat: herinneringen.

<http://www.watvrouwenwillen.nl/boekrecensie/moord-in-extase/reacties>

ERICA * vandaag om 13:32

Er zijn altijd mensen die kritiek leveren op iets wat ze niet kunnen begrijpen. Dat is hun goed recht. We leven immers in een land waar de vrijheid van meningsuiting in de grondwet staat. Alleen gaat deze recensie naar mijn bescheiden mening een stapje te ver. Ze geeft toe geen kenner van het misdaadgenre te zijn en toch uit ze haar ongenoegen over een boek waarover de vaderlandse pers heel enthousiast is. Waarover lezers enthousiast zijn. Kan het zijn dat de inhoud van *Moord in extase* haar misschien iets te hoog gegrepen is? Misschien moet Sterre Kruidhof zich meer gaan bezighouden met de dingen waar ze wel verstand van heeft: artikelen schrijven over de Huishoudbeurs of de Winterfair. Leuke huis-tuin-en-keukenonderwerpen waaraan ze niet zo snel haar vingers zal branden. Mijn advies aan haar is dan ook: laat het recenseren van boeken over aan de mensen die er verstand van hebben.

*Sterre gaat naar Schiermonnikoog
voor een adempauze, maar
die pakt een stuk intensiever uit
dan ze had gehoopt*

Het grootstedelijke leven van freelance journalist en blogger Sterre bestaat uit interviews met populaire artiesten, verslagen van leuke feestjes en stukjes schrijven voor een grote vrouwensite. In dat alles komt verandering als de hoofdredacteur van die site haar vraagt naar Schiermonnikoog te gaan voor een blogserie over de feestdagen op een Waddeneiland. Sterre kan wel een adempauze gebruiken, dus ze gaat. Maar al op de boot ontmoet ze Erik Karst, een thrillerauteur wiens debuut ze onlangs rigoureuus heeft neergesabeld. Het duurt niet lang voor ze van elkaar doorhebben wie ze zijn... en dat ze voorlopig nog niet van elkaar af zijn.

Adempauze is een hartveroverende roman van **Martin Scherstra**, die eerder in zijn 'Waddenserie' al *Terug naar Terschelling* schreef. Ook verschenen van zijn hand onder meer *Gedreven* en *Ontembaar als de zee*.

Z&K

ISBN 978 94 0190 718 7 NUR 344

9 789401 907187

www.romanserie.nl